

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Ved danske Kunstneres Julegilde i Paris

Citation: Drachmann, Holger: "Ved danske Kunstneres Julegilde i Paris", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56116/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

En Smørblomst; de hitted paa alskens Tant,
 De skuldred med Stok og med Krykke
 Og blæste Vinden et Strykke.
 Det var jo i Dag deres Udgangsdag,
 Og derfor saa højste de Glædens Flag;
 De vilde — det var en selvfølgelig Sag —
 Friheden standsmæssig hædre.
 De Stakler, de kendte ej bedre.

Skjorten var grov, men vasket og ren,
 Der var Lapper paa Frakke og Trøje,
 Kroget af Gigten var Arm eller Ben,
 Men de havde kun Solen for Øje
 — Lidt kan jo Smaafolk fornøje —.
 Varmed den ikke, saa skinned den dog;
 Det lysned op i de møre Skrog,
 De nynnede i Kor, ja de sang endog:
 Det klang over Kirkegaardsmuren.
 Til Hverdag hed de kun „sølle Fjog“; —
 De var større i Dag end Naturen.

Solen den gemte sig bag en Sky,
 Fuglene søgte for Kulden Ly;
 De fattige sang der ved Haven.
 Ved Dødningehaven, hvor Korsene staar,
 De fattige sang om en evig Vaar,
 Som trodser Vintren og Graven.

Ved danske Kunstneres Julegilde i Paris.
 (Decbr. 1877).

Giv Plads for en Sang her ved Bordet,
 Skønt ej den i Trykken er bragt.
 Jeg udbeder atter mig Ordet
 For hvad jeg saa ofte har sagt.
 I raabte jo nok: Paradoxer!
 Naar fyndig jeg garved jert Skind;
 Jeg vover mig dog blandt jer ind,
 Thi — „Stemningen“ vokser.

Af Skinke og Gaasesteg møtte,
 I sagtelig Takt flød jert Blod;
 I Vinen I drak Eder lette,
 Thi Vinen i Frankrig er god.

Nu møder jeg straalende Blikke,
Den varme Debat er forbi.
Vi klinker, jeg taler, og I
Afbryder mig ikke.

Ved Bordet, som vi her er sat om,
Vorherre bevare mig fra
At rejse paany en Debat om
Bonnat eller *Ikke-Bonnat*.
Al Snak herom være forsvoret,
(Jeg finder, han pynter kun Lig,
Men standser af Hensyn min Krig;
Husk: Damer ved Bordet!)

Hvad stedse jeg søgte i Verden,
Hvor Kunstneren kom mig for Dag,
Hvad endnu jeg søger, det er den
Person, som i Kunsten staar bag.
Hvad kun som en dreven Tardini
Gaar højt, derpaa kaster jeg Vrag;
Det dumper i Søen en Dag.
Saa var ej Cellini.

I Krigen, som føres derhjemme
— En Strid, som kan blive fatal —
Man vil nok min Musa bestemme
Som nærmest moderne-real.
Den Definition er for flygtig;
Man glemmer: den brændende Sjæl.
Den Kunst var mig aldrig reel,
Som bare var „dygtig“.

Hvad her man ved Seinen kan lære,
Det lærte I jo paa en Prik
Og regned det højt for en Ære,
Naar Ros I af Læreren fik;
Men husk, der er Hjemkomstens Dage,
Og Hjemmet det trænger til Mænd.
Saa tænke I med mine Skænd
Paa Louvre tilbage!

I saa' sikkert stedse for nøje
Paa, hvordan dets Værker var „gjort“.